

Minne menet, Sdp?

Sosiaalidemokraattisessa puolueessa käy kuhina siitä, mistä saataisiin uusi puheenjohtaja. Ei entisessäkään, Eero Heinäluomassa, kuulemma varsinaista vikaa ole, joten hän nauttii kenttäväen piirissä vankkaa 24 prosentin suosiota, siis parin mäyräkoiran verran. Hänellä on kuitenkin rasiiteinaan vaalitappio ja kannatuksen lasku. Puolueen optimistit ovat tosin sitä mieltä, että eivät asiat vielä erityisen huonosti ole, vaan suunnilleen keskimääräisellä tasolla: vähän huonommin kuin vuosi sitten, mutteivät niin huonosti kuin vuoden kuluttua. Kysymys on siis siitäkin, mahtuuko Heinäluoman piikkiin vielä lisää tappioita, vai joko tarvitaan uusi syntipukki.

Jokseenkin kaikki tuntuvat olevan sitä mieltä, että demarit tarvitsevat johtajakseen nyt nuoren naisen. Niinpä suurinta suosiota nauttiikin lähimmäksi tuota määritelmää osuva ja samalla sopiva henkilö, Erkki Tuomioja. Hänen on todettu nyt 61-vuotiaana olevan fyysisesti yhtä nuorekkaassa kunnossa kuin Urho Kekkonen oli 70-vuotiaana, ja eihän yhden puolueenjohtaminen liene yhtä raskasta kuin koko maan. Toinen kriteeri, Tuomiojan määrittelemine naiseksi, on vähän työläämpi tehtävä, mutta tässä tilanteessa saattaa riittää sekin, ettei mies joutunut eduskunnan ehdittelijalistalle, vaikka hänellä on kalapuikkoviikset. Tietävästi ehdokas on luvannut lisämyönnytyksiäkin: jos hänet valitaan puheenjohtajaksi, hän ajaa risupartansa pois ja kampa tukkansa.

Demarien alkuperäisnaisista ei näytä löytyvän muita kuin sankkajoukko varapuheenjohtajia. Ehkä joku heistä nousee vartuttuaan puheenjohtajaksikin, mutta vielä ei uskallusta riitä. Mutta onkohan kaikki paikat pengottu kunnolla? Onhan noita kuuluisia demarinaisia ollut maa ilman sivu, esimerkiksi Miina Sillanpää ja Tyyne Leivo-Larsson. Onko heiltä tiedusteltu haluja palata nuoreksi naisjohtajaksi? Ainakin Sillanpään aikana sosiaalidemokraattisen puolueen kannatus oli huipussaan ja kansanedustajiaakin 80 kappaletta. Leivo-Larsson taisi loikata toiseen puolueeseen, TPSL:ään, mutta sitä hän ei enää ole. Luultavasti puolueohjelmassa ei ole erillistä mainintaa siitä, että puheenjohtajan pitäisi olla hengissä.

Valitaanpa demarijohtajaksi kuka tahansa, hänen tärkein tehtävänsä on kohentaa puolueen imagoa. Sehän on ennestään sellainen bernsteinilainen, että hällä väliä mihin päädytään, kunhan suunta on oikea. Ehkä nuoriso kaipaa jo uutta määritelmää viime vuosisadalla vaikuttaneen Eduard Bernsteinin tilalle. Todella radikaali muutos olisi kääntää ideologia päinvastaiseksi: hällä väliä, mihin suuntaan mennään, kunhan perille päästään. Hieman lievempi uudistus olisi lisätä puolueen nimeen vielä kolmas a-kirjain, sosiaalidemokraatit. Se olisi luontevaa jatkoa puolueen perinteisiin, joissa aluksi oli yksi a ja sitten kaksi. Kolmas a-kirjain voisi hyvinkin houkutelaa nuorisoa puolueeseen katsomaan, mitä tämä oikein merkitsee, ja aivan varmasti se herättäisi ennennäkemätöntä keskustelua puolesta ja vastaan yleisönosastoissa, nettipalstoilla ja kielenhuoltoseminaareissa.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)